

Jelige: Videoklippek

Sakk – matt

hit

Hiszek benne és tudom, hogy nem létezik még olyan hosszú élet, ami meg tudná gyógyítani a bántalmazott gyerekek lelkét. Tehettek bármit előző életükben, a megbocsájtásról szónokolhatnak, a civilizációs fejlődés a nálunk magasabb teremtő jóvoltából arra van kitalálva, hogy magadnak bocsáss meg. De amíg nem értem az okot, mit kell megbocsájtanom magamban, addig vadul keresem a helyem, vágyom valamire, csapódok lelkem tiszta érzetével a hozzám legközelebbi akadályba, aki majd megvakarja a fülem mögött, dob egy csontot, és van valami szeretetféle a tekintetében.

Hiszek benne és tudom, hogy a bántalmazott gyerekek a megfelelés örülete után, amikor kiderül, hogy nem tudják mit is keresnek, messze távoznak a civilizációtól, el az emberektől, el a szabályoktól, amiknek ők akarnak mindenekfelett a legjobban megfelelni, aztán valami mindig félrecsúszik.

A félelem mindig megakadályoz, hogy elkötelezzem magam. A félelem olyan mélyen beleitta magát a zsigereimbe, hogy rejtett utakat találva kígyózik át testemen, visszhangot vetve mindenre, ami egyszer remény volt, a várva várt földi élet kibontakozása, az életfeladatok megtalálása, és a szeretet önzetlen viszonzása mentén.

Ne vedd föl a cipőmet. Ne járd végig az utamat. A megbékélés és a kiegyezés az egyetlen lehetőség, hogy Hamupipőke cipője vitrinbe kerüljön. Egy olyan kiállítási darabként, ami elrettentő példa. Mert az üveg cipő szorít, nem simulékony, kemény,

és ha összetörik, véres sebet ejt. Hamupipőke története maradjon mese. Tanulságos mese az életről, a reményről. És a mindennapok megtalált boldogságáról.

A fejkendő nő egyetemes kántálása zsigerekbe hatol, belevicsorog az emberöltő bűneibe, az átkiabálás minden kárhozott feletti öngazoláson örült középkori gyülekezetté gyűrve a templomi sereget. A rideg és hideg vastag falak, robusztus oszlopok, Jézus agonizálása nyitott szemmel a kereszten, Mária unott arcú szoptatása, csicsásan gicceses, stílustalan, összezsúfolt díszítések, kemény tölgyfa padok, amik évtizedekre beivódnak a női nemi szervek ridegségébe, az egy órás áhítatban meddőségre ítélve a bűnöst, aki menedéket és feloldozást remél, ha meredten a papra, vagy bármelyik szentre szegezi kétségbeesett, reménytelen tekintetét, megbocsájtva magának a világ minden bűnét, ami már szinte ellehetetleníti az életet. A befagyott vaginák térdre ereszkedése nem kényelmi kihívás, és nem alázat, vagy feloldozás, inkább valamifajta ösztönös mozgás, automatikus szerepjáték, aki maga elé nézve elmereng saját gyarlóságán, az bűnös. Csak a Hiszekegy magyar szavaiból tudjuk, hogy nem arab muzulmán földön vagyunk, és hogy a nők a padokban, a férfiak pedig a kóruson élik ki önkifejezési vágyaikat. Minél hangosabb, annál közelebb vagy Istenhez! Minél hangosabb, annál jobban meghallja az Isten, mert az Isten öreg és szakállas, ezért biztos süket is, hallod ISTEN? Ezek mind hozzád beszélnek! Ezek mind magabiztosan tudják mi miért van, mit miért teszel, és miért van minden a Te kezében! Andrea nyomorult élete is hét évesen itt, a dermesztő templomodban. Ül, áll, térdel. Meg nem élt bűneiért kiált, meg nem tett engedetlenségeiért feloldozásért könyörög, és lelke még el nem torzult világáért imádkozik.

De már torzul. Olyan hitványul rángatózik kicsi szíve, mint a kerítésre felakasztott, elhagyott fél pár kesztyű, orkán erejű szélben. Szabadulni, vagy túlélni. Inkább túlélni, egy karcos pipával letudni a kötelező feladatokat, semmi élvezet, olyan ez, mint az afrikai törzseknél a női nemi szervek kasztrálása, csak itt érzelmi síkon folyik a csonkítás.

Miért nem adjuk a szegényeknek azt a rengeteg kincset amit itt fölhalmoztak? Kérdezte folyton Andrea. Miért kell imádnunk a szobrokat, képeket? Nem imádjuk, az bűn, felelte a pap. Ha nem imádjuk, miért vannak? Csak. Hangzott az ellenkezést nem tűrő válasz. A naivitás eme megnyilvánulásában, a titkok pedzegetésében, a prédikációk értetlenségében élt a kislány a maga belső romantikus világában, ahol kizárt minden külsőséget, ahol nem bánthatták sem testileg, sem lelkileg, ahol az önmaga alkotta történetben királylány lehetett, és megélte élete legfantasztikusabb történetét.

Most viszont a kiforratlan, kegyetlen düh tartotta fogságban, hite meghúzódott egy saját maga kreálta történetben, ahol egyetlen élő erényben hitt, a szerelemben. Nem a szeretetben, arról fogalma sem volt. Nem tudta mi az önzetlen, tiszta szeretet, az érdek nélküli kölcsönös elfogadás, és nem látta másnak esetlen, tökéletlen földi lényét, mint akinek egyetlen dolga elfogadtatni magát, és ezért mindent megtenni. Hisz ő is része ennek az egésznek. Valamiért itt van. Valamiért kapott egy testet, amit hordania kell, valamiért ezzel a testtel ki kell békülnie, habár nem tudja mi célból ilyen a keze, és micsoda tervező zsenialitás kellett, hogy pont úgy, és pont azért nézzen ki annak, aminek kinéz. Nem tudta, hogy mindent visszakupunk amitől elmenekültünk, nem tudta, hogy élete nem azért keletkezett ebben a kusza milióban, mert ő az, aki megváltást hozhat, ha eléggé hisz önmagában.

mértékletesség

Amikor az ember olyan kicsi, hogy alig haladta meg a fél métert, és pofon vágják, nem emlékszik rá, de genetikailag vagy hogy a francba (agyilag vagy érzelmileg) kódolva lesz. Megmarad. Aztán egész életében keresi a bajt. Minden pasas pofánvágja, nem kell, hogy fizikálisan, csak úgy, képletesen. Mert kicsi naiv gyermek marad, olyan fél méteres, és azt hiszi, hogy ennek így kell történnie. Hogy ez a jó, ez az élet rendje. Drogok és egyéb adalékanyagok nélkül. Néha cigi, néha sok cigi. Pótcselekvés. Hadd marjon, mert hiányzik az érzés, amikor belerúgnak az

emberbe. Nem a főnök, nem az ügyintéző a hivatalban, hanem a saját, vér szerinti apád.

Hála neki megtanultam nyüszítve kuncsorogni ha éhes vagyok, ha fázom, ha elhúzzák a koncot, akkor harapok, megvadulok, és harcolok. Ez egy nagyon módszeres, következetes, és hosszú kiképzési menet következménye. A van sapka a nyuszin vagy nincs sapka a nyuszin továbbfejlesztett, embereken gyakorolt hatástanulmánya. Nem attól függött, hogy van-e sapka a nyuszin, hanem hogy a medve épp milyen hangulatban van.

Amikor a kiképzés elindul, senki nem sejt semmit. Ez az emberi élet nagy talánya. Sose tudunk semmit előre, csak úgy vagyunk. Alkalmazkodnunk kell külvilágokhoz, ha az nem megy, mindenki mást okolunk. Így lettem egy boxzsák, ami hétköznapi porosodott a kis szobának nevezett lyukban, edzés gyanánt meg ki lett rángatva helyszűke miatt, és indult a láb és kéz erősítő program. Ért ahol tudott. Csimpaszkodva a marok fogásában, ahol a haj hamarabb megadta magát minden egyes alkalommal és a kezét választotta, csalárd módon, azt hitte, a tenyér ereje majd valamiféle elégtételt ad neki ragaszkodó létem miatt. Nem adott. Az én hajam volt, elengedett, de mint minden harci kutya, akinek megcsiszolják a fogait, én is erősebb, dúsabb, és hosszabb haját fejlesztettem ki.

Akkor még a szeretet szó számomra nem létezett.

A bejárathoz közeli kamra volt az erőszak központja. Később ebből a helyiségből lett a konyha, végül itt múlt ki lassan élete egy átépített szoba – dolgozószoba – konyha garzonban.

A sötét helyiséget csak egy gyenge teljesítményű égő világította be. Úgyse dolgozott itt senki. Csak átjárás volt a padlásra a masszív vaslépcsőkön, amit csak anya használt, ha teregetni ment. Utána mindig füstölt kolbász szaga volt a ruháknak, főleg télen. A rozsdás szerszámok, a por, a rendetlenség, az átláthatatlan káosz, a pókhálók, és a lenti pince felcsapódó dohos szaga maga

volt a pokol, a vasárnapi kötelező misék kiprédikált lidérce, amit Andrea gyerekfejjel se tudott összerakni, csak hitt a két végletben, és mindent megtett, hogy a menyországba kerüljön.

Hogy mi készült ebben a kamrában? Andrea cserzett bőre és lelke fogaskerekei.

- Anyu, én tényleg olyan rossz gyerek voltam?

- Nem, miért?

- Akkor mért kaptam annyit?

Csönd.

- Miért nem védtél meg?

- Nem volt mit tenni.

- Én mindig megvédtelek!

Csönd.

- Vagy csak a képzeletem nagyítja fel a szeretetlenséget? Miért nem tudtál szeretni? Miért zártad be önmagadba saját önzésedet, saját szeretetlenségedet a háború utáni időre hivatkozva, hogy akkor senki nem szeretett? Pont akkor? Nem hiszem. A túlélők nem örültek a saját életüknek? Hogy végre szabadok, és azon kiváltságosok közé tartoznak, akik megmaradtak? Vagy annyira belefásultak a bizonytalanságba, hogy kiégtek? Elfelejtettek örülni? Elfelejtettek szeretni? És nem tudták, hogy a szeretetet tovább kell vinni, és tovább kell adni?

Andrea úgy szaladt át a házon, mint az életéért küzdő kisegér a macska elől.

Apja mindig gyorsabb volt. Először a karját ragadta meg, és rántotta magához, majd amikor szembefordította, üvöltött az arcába.

Egy idő után, a kiadott parancsra, hogy azonnal takarodjon hátra, Andrea szó nélkül követte az utasítást. A szíj kifeszítve várta, később a satupad fenyegetettsége minden eddigi agressziót felülírt. Minden egyes alkalommal, mielőtt még kitört volna apjából a megszállottság, Andrea földre vágta magát, és halottnak tette magát. Levegőt se vett arra az időre, amíg apja

lenyugodott, vagy valami más, vagy valaki más elvonta figyelmét. Szegény kis megfélemlített állatka. Feküdt a földön, lelkében lejátszódott a szeretet és az ölelés, a gondoskodás, a figyelem minden elképzelhető és vágyott érzete.

A rúgásoknak és ütéseknek többféle változata van. Van a sima pofon, amitől száll a hajad mint a kiteregetett fehérneműk falun, lengve szellő kíséretében.

Van a szíj. Sima, egyszerű, férfi nadrágszíj. Bőrből. Azt hiszem barna. Vagy fekete? A színére nem emlékszem. Vagy nem akarok. Lázadok minden ellen, ami kockás, ami szabályos. Szeretnék egy hatalmas rotundában lakni, valahol a világ végén, hogy leugorhassak a térkép széléről, bele az ismeretlenbe amikor megszokássá válik minden, ami az élet. Egy olyan ismeretlenbe, ami tele van kihívásokkal, új történetekkel, sorsokkal, és talán egy új eséllyel.

Emlékszem a satupadra, ahova befogott, ahol élesítette a szíjon a borotvakését, azon a szíjon, amivel alkalmasint méretarányos jeleket korbácsolt a hátamra, hatalmas tenyerével markolva akkor még hosszú hajamat, és idomított, mint egy harci kutyát. Vad lettem tőle, egy nyüszítő fenevad, aki támad, ha kell védekezik, és nyüszítve ételért alázkodik.

Nem bírom elviselni ha hozzám érnek. Még az ágy praktikus kényelmét sem bírom elfogadni. A ruhák puritán szövete, ami körülvehet. Gyerekkoromban olyan akartam lenni mint a papa. Ő volt az én mintám. Esténként állt a tükör előtt, és munkából hazajövet megborotváltozott a mamának. Rajongásig szerette a mamát, én is szerettem a mamát, és én is megborotválkoztam. Álltam a kissámlin, elvettem papa zsilett pengéit, és végighúztam párszor az államon.

remény

Az első elhitette velem hogy kellek neki. A második megpecsételte kapcsolatunkat, a harmadik játszott, a negyedik kapaszkodott, az ötödik eljátszotta bizalmamat,

a hatodik megpróbálta, a hetedig meg se próbálta, a nyolcadikra várok. Kit szánt nekem az úr, és kit választottam akaratból és függőségből?

Olyan ez, mint a kiszámoló. Ez elment vadászni, ez meglőtte, ez hazavitte, ez megsütötte, ez az iciri piciri pedig jól megette.

Hiszek a szerelemben. Hiszem, hogy minden önmagam egy ugyanolyan társat generál. Nincsen nekem sem ikerlángom sem lelkitársam, csak tükröm, bevonzott szeretetetéhségem, kapaszkodó párkapcsolati függőségem és kiherélt nőiességem. Flusztrált lelkem keresi önmagát. Keresem a rendet, a harmóniát, és a folyamatos katarzist.

Elment a vonat. Lekéstem az utolsó járatot is. Nincs több remény, sem óhaj, sem szándék és álom. Legördült a függöny, vége az előadásnak.

Mondják, ember küzdj és bízva bízzál. Bízni a lehetetlenben, egy magasabb erőben, egy nem látható, megfoghatatlan, mindene fölötti hatalomban, Istenben, mindenhatóban, a reményben....

Andrea megérintette a követ a templom hideg barlangjában. Azt a követ, amire Jézus testét fektették kétezer évvel ezelőtt. A körülötte hömpölygő tömeg hol statikusan lemerevedett a zarándokhely előtt, hol lődörögve botladozott tovább, tétován megállva és elgondolkodva, hogy ennyi-e a transz, a szakrális kibontakozás, a spirituális jel, a vallási katarzisz, vagy egy gyors fénykép után letudva jelenlétét, tovább engedte azt a várakozó sokadalomnak.

Elgondolkodott bárki is ezen a szent helyen, hogy mi történt itt pár ezer évvel ezelőtt? Jézus vagy Barabás vagy Dizmász és oly sok keresztre feszített. Keresztre. Lógva, húsától megfosztva, legyenek, keselyűk, és férgek martalékául. Ember embernek.

Itt volt dolga. Andrea a Szent-Sír templomot összekeverte a Születés templomával. A tömegben simán végigment, át a kereszthez, ahol a pópa várta. A pópa mosolyogva próbálta Andrea kezébe adni az üzenetet, de Andreát magával ragadta egy csipkés fejkendő idősödő nő, aki kétségbeesetten zokogott, lánya korú kísérője támogatta és volt társasága a megrendítő, és

kegyeletteljes pillanatban. Andrea elgondolkodott. Vajon a remény akkor is él ha már minden lapot kijátszottunk? A remény akkor is lehet, és létezhet, és van, ha már minden más kihalt, megszűnt és lehetetlen? Tudunk hinni az utolsó pillanatban is? Tudunk remélni a mindenek felettiben, valamiben, egy kapaszkodóban, egy láthatatlan szellemben, mindegy is, csak valami legyen, mindegy is hogy él, vagy a képzelet ajándéka.

szeretet

Nőj fel úgy, hogy ne ismerd a rettegést.

A szívem az idő múlásával egyre sötétebb lett. A négy kamra automatikusan pumpálta az erekbe be és ki a vörös folyadékot, gépiesen tudta dolgát, nem hagytam hogy befolyásoljon, döntéseimet csupán az eszemre hagyatkozva hoztam meg. Ahhoz, hogy a kívánt eredményt elérjem, komoly önmarcangolás, lelkiismeretfurdalás, és szégyenérzet társult az elmúlt években, mígnem kiirtottam minden érzelmi labilitást és intelligenciát magamból.

Oh, ti méltatlan anyagtestek! Fizikális adottságaitok és igényeitek kielégületlenül vajúdnak ingerszegény környezetükben. Nem látjátok a szivárványos világot, nem halljátok a hang dallamait, nem érzitek a természet illatát. Csak a pusztaság, a vad vágy, a materialista valóság, ami cselekvésre ingerel. Emlékszem, amikor szerelembe estem az első jöttmenttel, csak akartam érezni azt, ami mindenekfeletti. Csak el akartam felejteni, és igazolni, hogy a szeretet a kezdet és az örökkévaló. Egy ölelés. Egy jó szó. Egy maradandó pillanat. Ami igazolja a létet. Hogy miért vagyunk. Oaadtam magam, egy hófehér lepedőn, reggelig tartó kékbe ringva, ahol a testiség fontosabb a pillantásnál, a vágynál, az előjáték a rum és a pezsgő keveréke. Kinek mondjam el? Ki hiszi el ezt a beteljesületlen mesét? Kivel tudom megosztani azt, ami legbelül, egy nem létező világot él meg? Megpecsételődtem, mint a lepedő a szüzességem elvesztésétől. Kerestem a reményt, és hittem, hogy létezik. Hogy a szeretet él, és a szerelem megszületik. Alázattal, megbocsájtással, reménnyel, tiszta szívvel.

Mindig érdekelt, hogy egy férfiből hogyan lesz állat. És az is, hogy egy nőből hogyan lesz érzéketlen szájha. Belőlem úgy lett, hogy hagytam magam. Hogy mindig vártam a szerelmet, és a szerelem nem jött, csak a múlandó öröm. Örültem. Hogy emberszámba vettek, hogy szóltak hozzám, hogy megérintettek. Végül ez maradt az egyetlen hozományom. Adom magam, ha arra a két percre szeretsz. Két perces szereteteim egyre sűrűbbek és sűrűbbek lettek, annyira vágytam, annyira kívántam. Azt hittem, ez az a földöntúli érzés ami felszabadít, ami értelmet ad, és örökké tart. De az örökkévalóságot fenn kell tartani. Ezt nem mondták. Hogy a nő elhasználódik, megöregszik, és jön helyette másik. A türelemre és elfogadásra nem tanítottak meg. Sem a bizalomra. A kutyát néha meg kell simogatni. Szemből. A kutya először megszimatozza a kezéd fejét, utána hagyja magát. Vagy megmar. A kutya a leghúségesebb barát.

Az első után a második, a harmadik és a sokadik már pocakos volt, hullámzott a szája a toka fölött, és lihegett, és izzadt, és habzsolt, és követelt. Voltak az impotensek, a melegek, akik végül meggondolták magukat, a fiatalabbak, a jóval idősebbek, a baszók és a nyögők, a kalandorok, a romantikusok, a hősszerelmesek, az álmukban beszélők, a horkolók, a kéjencek, és aztán majdnem megtalált a szerelem. Pont akkor és pont ott, ahol a legkevésbé vártam.

A szerelem az elején olyan, mint a kiskutya. Csahol, játszik, és foglalkozni kell vele. Én nem voltam jó kiskutya. Folytonos törődést igényeltem. Amit nem kaptam meg gyerekkoromban, azt a férfiktől akartam kieroszakolni durcásan, türelmetlenül, és kihívóan.

Andrea a földön feküdt, végtagjai szétterülve, mint Leonardo képe az emberi test arányairól. A vizelet és a vér a lábai között már megalvadt és megszáradt, a szag elviselhetetlen volt, a bélsárt szétnyomta hátsója. A félelem és a kéj molekulái együtt vibráltak a sötét pincében, néha egymásnak ütődtek, olyankor Andrea eszméletlenül kifújta a levegőt, egy nyögésszerű „OM“ hangot préselve ki a mellkasából. Talán ez mentette meg az örülettől, a hadseregnyi vadállat

megerőszakolása után az elméje így maradhatott távol a gondolkodástól, és valahol nagyon messze várta az elkövetkezőt. A következőt.

Andrea egytől egyig látta a férfiakat. Egymás után jöttek sorban. Szemérmetlenül tolták le gatyáikat. Ez nem az a zuhanyzós jelenet volt, ahol egymás férfiasságát mustrálják, és majd a klubban elmesélik, hogy aki nem volt jelen, annak mekkora, és röhögő görcsbe fuldokolva méltatják a hiányzó fél méreteit. Itt Andrea volt az egyetlen akin röhögni tudtak, félredobva minden kegyességet vagy csipetnyi jóérzést.

-Az anyátokat is megbasznátok!

Mire ez a mondat elhagyta a száját, a megerőszakolása után eltelt három nap, és a helyiség üresen kongott. Úgyse értette volna senki, mert a legyengült női test, a kiszáradt szervezet, és az igénybe vett lélek épp hogy csak erőt gyűjtött, három nap kellett hogy kimondja, hogy újra feláljon, mert senki más a világon nem tud olyan gyorsan regenerálódni és újra éledni, mint a női szervezet. Még egy mély sóhaj, és az élet visszaszállt a testébe. És mint egy jól sikerült meditáció után, először az ujjait próbálta megmozdítani, a kezén, majd a lábain. Pici görbület, a zsibbadság pedig alig érzékelhetően vonult végig a bőrén, majd hatolt a csontjaiig. Fájt a hajlatokba visszatérő véráramlat. Fájt a bőre, a legapróbb sejtjéig, de Andrea tudta, hogy a fájdalom csak egy reakció. És ha van reakció, akkor az jelzés valamire. Jelen helyzetében jelzés az életre, a hogyan továbbra, és a helyzet jelenlegi reagálására. Apránként eszmélt föl, szemhéjáról először az ólomsúlyként nehezedő beletörődést kellett leemelnie, és az akarást, hogy szembenézzen helyzetével. Jobb karját csúsztatta közelebb a testéhez, majd ráborította oldalára, így az egyensúly már könnyebben átbillentette a bal felére. Karban mindig is gyöngébb volt, de most egyedüli támasza a tenyere, a csuklója, és abból eredendően a felkarja, válla, a feje úgy hanyatlott vissza, mintha a köldökét nézné, lábai erőtlenül alkalmazkodtak a kicsavart formához. Visszacsúszott, de most hasra, és szája becsókolta a padló mocskát.

Nincs vége